

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **AGRO produkt PODYJÍ, s. r. o.**, se sídlem Horní Břečkov 72, zastoupený JUDr. Vladimírem Hodboděm, CSc., advokátem se sídlem Veveří 46, Brno, proti žalovanému **Ministerstvu zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 27. 9. 2007, č. j. 30604/2007-10000, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2010, č. j. 5 Ca 375/2007 - 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 30. 5. 2007, č. j. 20475/2007-14130, změnil žalovaný ve zkráceném přezkumném řízení rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „Fond“) ze dne 11. 9. 2006, č. j. SZIF/2006/0322657. Žalovaný tak zamítl žádost žalobce o zařazení do programu Zakládání skupin výrobců podle nařízení vlády č. 655/2004 Sb., o stanovení podmínek pro zařazení skupin výrobců, zajišťujících společný odbyt vybraných zemědělských komodit, do programu Zakládání skupin výrobců a o stanovení podmínek pro poskytnutí dotace k podpoře jejich činnosti (dále jen „nařízení

vlády č. 655/2004 Sb.“). Důvodem bylo zjištění, že žalobce byl do programu zařazen jako skupina výrobců zajišťujících společný odbyt zemědělské komodity, ačkoli se jednalo o společnost s jediným společníkem. Rozklad proti rozhodnutí žalovaného zamítl v záhlaví specifikovaným rozhodnutím ministr zemědělství dne 27. 9. 2007. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl městský soud výše uvedeným rozsudkem ze dne 12. 11. 2010, který žalobce (dále též „stěžovatel“) napadal řádně podanou kasační stížností.

[2] Městský soud se v odůvodnění svého rozsudku nejprve zabýval posouzením sporné právní otázky, a to jaký subjekt může být skupinou výrobců dle článku 33d odst. 1 a 2 nařízení Rady (ES) č. 1257/1999, o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu (EZOZF) a o změně a zrušení některých nařízení, a dle § 2 písm. c) a d) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Nepřisvědčil přitom názoru žalobce, že jakákoli společnost, tedy i společnost s jedním společníkem, vyhovuje vymezení pojmu „skupina výrobců“ pro účely veřejnoprávního vztahu poskytování předmětné dotace. Seskupení producentů (skupina výrobců) musí být vícečlenným subjektem, neboť jedině tak lze naplnit smysl společného úsilí k odbytu příslušné zemědělské komodity dle uvedených právních předpisů.

[3] Podle městského soudu správní orgán postupoval také v souladu s procesními předpisy - správně zhodnotil důvody pro vedení zkráceného řízení a náležitě odůvodnil, proč změnou rozhodnutí nedojde k neúměrné újmě na právech žalobce a proč změnu rozhodnutí nevylučuje šetření práv žalobce nabytých v dobré víře [dle § 94 odst. 4 a 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“)]. Městský soud neshledal důvodnými ani námitky ohledně významu dřívějších stanovisek Fondu a ministerstva. Tato stanoviska nejsou výstupem rozhodovací činnosti správních orgánů a nezakládají tak správní praxi, kterou by bylo potřebné se nezměnitelně řídit; nevylučují tak možnost přehodnocení rozhodnutí v přezkumném řízení, zvláště je-li dotace spolufinancována z evropských fondů na základě přímo účinného nařízení ES. Na závěr městský soud odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2010, č. j. 1 As 87/2009 - 72 (publikován pod č. 2047/2010 Sb. NSS), a ze dne 11. 3. 2010, č. j. 9 As 67/2009 - 93 (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), s tím, že Nejvyšší správní soud uvedenými rozsudky zamítl kasační stížnosti směřující proti rozhodnutím městského soudu ve skutkově obdobných věcech.

II.

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že čl. 33d nařízení Rady (ES) č. 1257/1999 nechává plně v kompetenci členských států stanovení podmínek pro zařazení do programu Zakládání skupin výrobců a že z nařízení vlády č. 655/2004 Sb. vyplývá toliko povinnost splnit alternativně podmínku roční produkce nebo podmínku počtu společníků. Stěžovatel dále uvedl, že v případě, kdy je výklad právního předpisu sporný a vzbuzuje nejasnosti, nemůže být vykládán v neprospěch účastníka řízení, který se ho dovolává proti orgánu státní správy. Poukázal přitom na skutečnost, že učinil veškeré možné kroky k tomu, aby jednal v souladu výkladem zastávaným Fondem a ministerstvem. Protože měl právní předpis od počátku za nejednoznačný, vyčkal se založením jednočlenné společnosti na výklad Ministerstva zemědělství. Městský soud se dále nevypořádal s argumentací stěžovatele, podle níž se jednočlenná společnost může kdykoli rozšířit a naopak vícečlenná

společnost se může stát společností jednočlennou. Dle stěžovatele jistě není smyslem nařízení vlády č. 655/2004 Sb. vytvořit rigidní a nepružná seskupení producentů. Naopak, i zde by měla fungovat tržní nabídka těchto seskupení, aby si každý prvovýrobce mohl vybrat to uskupení, které se osvědčilo. Pružná členská základna potom umožňuje i přijímání nově vzniklých zemědělských producentů do řad svých společníků nebo členů. V opačném případě by tito zemědělci byli bezdůvodně diskriminováni oproti těm stávajícím. Dále v případě, že by se vícečlenná společnost stala později společností jednočlennou, došlo by k situaci, kdy by tato jednočlenná společnost měla nárok na dotace, a tím by byla neodůvodněně zvýhodněna oproti ostatním jednočlenným společnostem. Nehledě na to, že řada jednočlenných společností byla uznána jako seskupení producentů v počátcích běhu programu a úsporná opatření ministerstva již na ně nedosáhla vzhledem k propadu lhůt. Dle stěžovatele se těmito otázkami městský soud vůbec nezabýval.

[5] Stěžovatel dále vznesl řadu námitek procesního rázu. Správní orgány dle něj porušily § 94 odst. 4 a 5 správního řádu, týkající se dobré víry stěžovatele a jeho práv, § 98 správního řádu, upravující mimo jiné nemožnost vydat rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení pokud je třeba dalšího dokazování nebo vysvětlení účastníků, § 94 odst. 2 téhož zákona, a konečně také § 96 odst. 1 správního řádu, stanovující prekluzivní lhůty pro přezkumné řízení.

[6] Ve vztahu k § 94 odst. 4 a 5 správního řádu stěžovatel zdůraznil, že při podání žádosti o zápis do předmětného programu jednal zcela v souladu s tehdejší rozhodovací praxí správních orgánů. Podání žádosti nadto předcházela řada konzultací s Fondem i s ministerstvem. Nelze mu tak upřít dobrou víru, opírající se o důvěru ve správnost aktů orgánů veřejné moci a své poctivé jednání. V této souvislosti odkázal stěžovatel na nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01, N 117/31 SbNU 57 (týkající se principu presumpce správnosti aktu veřejné moci), a ze dne 9. 11. 2004, sp. zn. I. ÚS 163/02, N 169/35 SbNU 289 (pojednávající o důvěře jednotlivce v rozhodovací činnost orgánů státu) (všechna zde uváděná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na http://nalus.usoud.cz). Stěžovateli tedy dle jeho názoru vznikla škoda, kterou představuje finanční částka ve výši odpovídající neposkytnutým dotacím. Újma, která mu takto vznikla, je přitom ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, neboť žádný jiný účastník v řízení nebyl a za veřejný zájem není možno považovat úsporná opatření přijímaná *ex post* v důsledku neuspokojivého stavu veřejných financí. Veřejným zájmem zde je podpora českých zemědělců a vytvoření rovných podmínek pro odbyt zemědělských komodit na celoevropském trhu, ochrana právní jistoty účastníků ve správním řízení, ochrana práv nabytých v dobré víře, víra jednotlivce ve fungující materiální právní stát a zájem na kontinuitě výkladu právních předpisů bez ohledu na změnu vládní garnitury.

[7] Porušení § 98 správního řádu stěžovatel spatřuje v tom, že bylo povinností správního orgánu provést v rámci přezkumného řízení důkaz přinejmenším aktuálním výpisem z obchodního rejstříku, nebo si vyžádat stanovisko a vysvětlení účastníků řízení. Z povahy věci tak nebylo možno rozhodnout ve zkráceném přezkumném řízení. Dle stěžovatele je totiž pro vydání rozhodnutí ve správním řízení rozhodující stav v době vydání rozhodnutí. Nic přitom nebrání tomu, aby se jednočlenná společnost později rozšířila o dalšího člena. Tuto skutečnost by však bylo nutné před vydáním rozhodnutí

zjistit, např. vysvětlením účastníků. Stěžovatel k tomu dále uvedl, že se vždy řídil poučením správního orgánu a že tedy bylo povinností správního orgánu jej nově (hmotněprávně) poučit.

[8] Stěžovatel dále vznesl námitku prekluze dvouměsíční subjektivní lhůty obsažené v § 96 odst. 1 správního řádu. Za okamžik, kdy se správní orgán dozvěděl o důvodu zahájení přezkumného řízení, nelze považovat účelovou změnu právního názoru ministerstva a vydání mocenského rozhodnutí, aby bylo u veškerých jednočlenných společností vydáno rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení. Počátek běhu subjektivní lhůty je nutno vázat již na okamžik vydání původního rozhodnutí Fondu, neboť to bylo vydáno na základě metodických pokynů ministerstva, jakožto nadřízeného správního orgánu. Pouhá změna právního názoru správního orgánu nemůže být dle stěžovatele důvodem k zahájení přezkumného řízení.

[9] Stěžovatel konečně také namítl porušení § 94 odst. 2 správního řádu. Dané ustanovení je dle něj nutno vykládat extenzivně a rozhodnutí Fondu chápat jako souhlas k občanskoprávnímu nebo pracovněprávnímu úkonu, přičemž těmito úkony jsou veškeré kroky činěné v návaznosti na kladné rozhodnutí Fondu. Zejména pak úkony týkající se vztahu stěžovatele s jeho obchodními partnery a dále pak veškeré právní úkony směřující k poskytnutí dotací. Rozhodnutí Fondu tedy nebylo možno zrušit v přezkumném řízení.

[10] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu a odkázal na svá dřívější vyjádření k žalobě s tím, že kasační stížnost neobsahuje žádné nové námitky.

III.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že skutečnostmi, které jsou předmětem hmotněprávních námitek stěžovatele, tedy otázkou výkladu pojmů „seskupení producentů“ či „skupina výrobců“ dle nařízení Rady (ES) č. 1257/1999 a nařízení vlády č. 655/2004 Sb. (blíže viz bod [4] výše), se již v minulosti podrobně zabýval. Odkázat lze např. na rozsudky ze dne 19. 1. 2010, č. j. 1 As 87/2009 - 72, ze dne 11. 3. 2010, č. j. 9 As 67/2009 - 93, nebo ze dne 19. 7. 2010, č. j. 2 As 47/2010 - 80. Zde se, ve skutkově i právně srovnatelných věcech, ztotožnil s výkladem zaujatým žalovaným a městským soudem, podle nějž je tyto pojmy nutno vykládat tak, že nezahrnují obchodní společnosti s jedním společníkem, ale pouze společnosti vícečlenné, a že tedy pouze takové společnosti mohou být zařazeny do předmětného programu. V nyní projednávaném případě pak soud neshledal žádný důvod se od svého dříve vysloveného právního názoru odchýlit.

[13] Lze tak připomenout, že článek 33d nařízení Rady (ES) č. 1257/1999, nazvaný Seskupení producentů, stanoví, že „*1. Je poskytována paušální podpora na usnadnění zřizování a správního provozu seskupení producentů, která mají za cíl: a) přizpůsobit produkci a výstup producentů, kteří jsou členy těchto seskupení, požadavkům trhu; b) společně uvádět zboží na trh, včetně přípravy k prodeji, centralizaci prodeje a dodávky velkoodběratelům a c) stanovit společná pravidla pro informace o produkci se zvláštním ohledem na sklizeň*

a dostupnost. 2. Podpora je poskytována pouze seskupením producentů, která jsou úředně uznána příslušnými orgány nových členských států mezi dnem přistoupení a koncem programového období na základě vnitrostátního práva nebo práva Společenství.“ Dále je možno odkázat na § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., podle nějž se skupinou výrobců rozumí „*obchodní společnost nebo družstvo, jejichž předmětem činnosti je zajištění společného odbytu příslušné zemědělské komodity.*“ Z těchto ustanovení pak Nejvyšší správní soud ve výše zmiňovaném rozsudku č. j. 1 As 87/2009 - 72 dovodil, že „*[P]odstatné pro věc v tomto ohledu tedy je, že se musí jednat o skupinu výrobců, jimiž jsou obchodní společnost a nebo družstvo a současně musí být splněna podmínka, že jejich předmětem činnosti je zajištění společného odbytu určité zemědělské komodity. Má-li být předmětem činnosti takové právnické osoby zajištění společného odbytu, pak její obsah musí tvořit více prvků. Bylo by zřejmým protimluvem, aby předmětem činnosti jednočlenné společnosti byl společný odbyt zemědělské komodity. Již z pouhého významu slova „společný“ (kolektivní, hromadný) lze logickou úvahou vyložit, že se musí jednat o činnost či postup ve shodě více elementů.*“ Pojetí „seskupení producentů“ jako skupiny osob je v případě žádosti o zařazení do programu zakládání skupin výrobců plně konvenující i se smyslem činností, které tyto skupiny mají provádět. Hlavním cílem předmětného dotačního programu je totiž podpora zemědělců z nových členských států EU v podmínkách společného evropského trhu cestou vytváření společných skupin, a tím zvýšení jejich konkurenceschopnosti.

[14] K námitce stěžovatele, podle níž z dikce § 3 písm. a) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. plyne, že k zařazení do programu stačí toliko splnit jednu ze zde alternativně uvedených podmínek, uvádí Nejvyšší správní soud následující. Podstatné je, že prioritní právní úpravu definice skupiny výrobců obsahuje přímo účinný akt sekundárního práva EU, a to nařízení Rady (ES) č. 1257/1999, z nějž bezpochyby plyne, že skupina výrobců se musí skládat z více členů. Uvedenému ustanovení nařízení vlády č. 655/2004 Sb. je tedy nutno rozumět tak, že nikoli jakékoliv, ale pouze vícečlenné společnosti si mohou nárokovat zařazení do programu a teprve u takových společností je posuzováno, zda splňují buď podmínku roční obchodované produkce v hodnotě nejméně 3 000 000 Kč anebo podmínku nejméně 5 společníků nebo členů. Takový výklad přitom neznamená, že by seskupení producentů musela být nutně „*rigidní a nepružná*“, jak dále namítá stěžovatel. Nařízení vlády č. 655/2004 Sb. neomezuje skupiny výrobců v tom směru, že by se vůbec nemohlo měnit jejich složení. Na druhou stranu neplatí ani to, že by se jejich složení mohlo měnit libovolným způsobem, jakmile budou jednou zařazeny do programu. Je totiž třeba rozlišit dvě fáze dotačního procesu. První je rozhodování o zařazení skupiny výrobců do programu, druhou je rozhodování o poskytnutí dotace za příslušný kalendářní rok. Při rozhodování o poskytnutí dotace pak správní orgán nepostupuje „automaticky“ a nepřiřkne dotaci každému subjektu, který se programu účastní, ale posuzuje také splnění dalších podmínek stanovených v právních předpisech; může tak např. neposkytnout dotaci subjektu, který přestane splňovat podmínky pro zařazení do programu.

[15] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že splnění podmínky roční obchodované produkce v hodnotě nejméně 3 000 000 Kč v případě stěžovatele nedostačovalo k tomu, aby bylo možno učinit závěr, že splnil podmínky stanovené právními předpisy k zařazení do předmětného dotačního programu.

[16] Stěžovatel dále namítá nedodržení jednotlivých ustanovení upravujících přezkumné řízení ve správním řádu (blíže viz body [5] až [9] výše).

[17] Stěžovatel v zásadě zpochybňuje samotnou možnost změnit právní názor jednou vyjádřený ministerstvem v různých jeho stanoviscích a Fondem v jeho rozhodnutí, kterým stěžovatele zařadil do daného dotačního programu, cestou přezkumného řízení. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí následující. Přezkumné řízení dle § 94 a násl. správního řádu představuje mimořádný opravný prostředek směřující ke změně či zrušení již pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Jediným důvodem, pro který může příslušný správní orgán pravomocné správní rozhodnutí v přezkumném řízení zrušit či změnit, je skutečnost, že přezkoumávané rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3 správního řádu). Kritériem přezkoumávání je pak pouze zákonnost přezkoumávaného správního rozhodnutí, nikoliv též věcná správnost nebo jiná hlediska (srov. Vedral, J.: *Správní řád. Komentář.* Praha: Bova Polygon, 2006, s. 554-555). I v případě rozporu přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy však musí přezkoumávající orgán dbát na zachování zásady proporcionality vyjádřené v § 94 odst. 4 správního řádu: „*Jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví.*“ Je tedy třeba dbát na zachování proporcionality mezi právy účastníka nabytými v dobré víře a právní jistotou na straně jedné a požadavkem na zákonnost na straně druhé (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2010, č. j. 6 As 36/2009 - 162).

[18] V posuzovaném případě dospěl žalovaný k závěru, že rozhodnutí Fondu bylo v rozporu nejen s vládním nařízením, ale také s evropskými předpisy, tedy bylo nezákonné - v hodnocení této otázky se s ním konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu shoduje. V nynějším případě je však nutno podrobněji posoudit také v předchozím bodě zmíněnou otázku proporcionality mezi právy účastníka nabytými v dobré víře a právní jistotou na straně jedné a požadavkem na zákonnost na straně druhé. Městský soud k tomu uvedl, že pojmově lze „šetření práv“ chápat jako zmírnění zásahu do práv, což lze vztáhnout spíše k takovým právům, jejichž výkon již změnil, a to podstatně, právní sféru žadatele a povaha věci umožňuje zmírnit rozsah změny. Dle městského soudu pak nelze předmětnou změnu rozhodnutí považovat za takový zvrat ve výkladu právních předpisů, který by z hlediska dobré víry v nabytá práva vůbec nebylo možné učinit. Žalobce vznikl krátce před tím, než podal žádost o zařazení do programu, a namítanou újmu a škodu dovozuje z popření svého práva na vyplacení dotace. Žalovaný však změnu rozhodnutí učinil ve fázi rozhodování o účasti žalobce na dotačním programu, nikoli ve fázi rozhodování o vlastním poskytnutí dotace. Nejvyšší správní soud s tímto hodnocením městského soudu souhlasí a dodává k němu, že pominout nelze ani skutečnost, že předmětné dotace jsou spolufinancovány z prostředků EU. Dle vyjádření žalovaného k žalobě by přitom nezákonné poskytnutí dotací společnostem, které nesplňovaly podmínky pro zařazení do programu, v konečném důsledku mohlo způsobit neposkytnutí nebo snížení objemu finančních prostředků z EU pro Českou republiku. Nejvyššímu správnímu soudu na tomto místě nepřísluší hodnotit spekulativní úvahy stěžovatele o tom, zda a do jaké míry mohou být zvýhodněny ty subjekty, kterých se již změna rozhodnutí v přezkumném řízení nemohla dotknout. Za zjevné považuje, že původní rozhodnutí

Fondu byla vydávána nezákonně, a souhlasí se závěrem žalovaného, že v momentě, kdy tuto nezákonnost shledal, bylo, s ohledem na popsaný kontext, v souladu se zákonem, že přistoupil ke změně alespoň těch rozhodnutí, u nichž to ještě bylo možné. Nejvyššímu správnímu soudu pak nepřísluší hodnotit další politické, či jiné mimoprávní okolnosti případu, naznačované stěžovatelem v jeho kasační stížnosti.

[19] K námitce stěžovatele, podle níž nebylo možné vydat rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení, neboť bylo povinností správního orgánu provést v rámci přezkumného řízení důkaz přinejmenším aktuálním výpisem z obchodního rejstříku, Nejvyšší správní soud poukazuje na § 96 odst. 2 správního řádu, podle nějž se soulad rozhodnutí s právními předpisy *„posuzuje podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání.“* Uvedené ustanovení je přitom nutno vykládat tak, že se soulad přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy posuzuje podle stavu v době vydání onoho přezkoumávaného rozhodnutí, nikoli podle stavu v době rozhodování orgánu provádějícího přezkum. Orgán provádějící přezkum tak posuzoval pouze právní otázky, což mohl učinit i v rámci zkráceného přezkumného řízení. O skutkových otázkách nebylo v tomto řízení sporu.

[20] K námitce prekluze odkazuje Nejvyšší správní soud na dikci § 96 odst. 1 správního řádu, podle nějž *„usnesení o zahájení přezkumného řízení lze vydat nejdéle do 2 měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl.“* Je tedy patrné, že uvedené ustanovení nelze z povahy věci aplikovat v případě rozhodování ve zkráceném přezkumném řízení, neboť zde se řízení žádným usnesením nezahajuje, prvním úkonem správního orgánu je vydání rozhodnutí. Právní jistota účastníků správního řízení je zde chráněna toliko prekluzivní lhůtou stanovenou v § 96 odst. 2 citovaného zákona, dle kterého *„rozhodnutí ve věci v přezkumném řízení v prvním stupni nelze vydat po uplynutí 15 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí ve věci.“* K obdobnému výkladu srov. též Vedral, J., cit. dílo, s. 590.

[21] Stejně tak se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s hodnocením městského soudu, podle nějž nelze rozhodnutí Fondu, které zařadilo stěžovatele do předmětného programu, chápat jako souhlas k občanskoprávnímu, obchodněprávnímu nebo pracovněprávnímu úkonu ve smyslu § 94 odst. 2 správního řádu. Nejedná se totiž o úkon, na nějž by bezprostředně soukromoprávní úkon navazoval. Stěžovatel o takové návaznosti zdejší soud svou obecně formulovanou kasační námitkou nepřesvědčil.

IV.

[22] Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky stěžovatele nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[23] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku

řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. března 2011

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu